

1. utkast

Skole.	Trinn.	Elevnummer.	Kjønn.		Det første språket du lærte.	
	7.	a660	Jente ☐	Gutt ☐	Norsk ☐	Annet ☐

BESTEFARS SPØK

Bestefar fortalte meg og Ludvig om en gammel skatt. Han viste oss et kart. Det lå gull og diamanter i skatte- kisten. "Kom igjen Erlend", ropte Ludvig til meg. Jeg fulgte etter han. Vinden suset rundt oss, fuglene kom tilbake for å synge, snøen smeltet, solen skinte og alt var perfekt!

"Vent", ropte jeg til Ludvig. Han stoppet opp og snudde seg. Han så ikke på meg, han så på noe som var bak meg. Jeg snudde meg. Det var nabogutten! Naboguttens navn var Thomas Andersen. Thomas glante stygt på oss og gikk mot oss med lange skritt. "Hva gjør dere?", spurte Thomas lavt. Et lite smil bredte seg i fjeset hans. "Ingenting!", svarte jeg surt. "Jeg vil bli med", sa han bestemt. Hvordan kunne han vite hva vi gjorde? Har han fulgt etter oss? "Hva mener du?", spurte jeg uskyldig. "Dere leter tydeligvis etter en skatt", svarte nabogutten. "Ååå!", gryntet Ludvig. Ludvig så på meg. "Hvis jeg ikke får bli med sier jeg fra til mødrene deres at dere slo meg", sa han og smilte bredt. Ludvig så på meg og nikket. "Okei, du skal få være med", sa Ludvig surt. Nabogutten lo en ond latter.

Vi gikk videre, mens Ludvig ikke fikk øynene fra kartet. Og det var der det var. Vi var på riktig sted. "Nei, vi glemte spade!", ropte Ludvig. "Vi får grave med hendene", svarte jeg. Ingen av oss orket å gå hjem igjen for å hente en spade. Vi forestilte oss en stor skatt, vi kom til å bli rike! Thomas begynte å grave ned i jorden. Ludvig og jeg løp bort og begynte å grave vi også.

Etter en liten stund fant vi den. Den kisten som kom til å gjøre oss rike! Det var en mørkebrun kiste med glitter og klistre merker på. Thomas tok den opp og løp. "Nei, vent!", skrek jeg! Ludvig løp etter. Men Thomas hadde glemte seg. Han stjal den, vi burde egentlig skjönt det fra starten av. Thomas er en sleiping. "Vi tar skatten fra han i morgen", sa Ludvig surt.

Det begynte å bli sent. Vi gikk langsomt hjemover. Jeg og Ludvig snakket ikke med hverandre, det eneste som kom ut av oss var sukk. "Tenk at han stjal den", sa Ludvig helt plutselig. Jeg så på ham og sukket for tjuende gang.

Da vi kom inn så vi vi tungt på bestefar. “Så? Fikk dere tak i skatten?” sa han og lo. “Nabogutten stjal den” svarte Ludvig og så ned i bakken. Bestefar begynte plutselig og le. “Kom hit gutter”, sa han. Vi gikk nærmere. “Vet dere hvilken dag det er i dag?” spurte han og smilte. “Nei?” svarte jeg. “Det er aprilsnarr!” sa han og lo. Jeg og Ludvig var lurt! Men, hva lå det i den kisten da? Spurte Ludvig og så overasket opp på bestefar. “Det lå ingenting!”, svarte bestefar. Så begynte alle å le. Gamle, gamle bestefar, lurte oss! “Men siden dere var så flinke, skal dere få godteri”, sa han og fortsatte å le. Kanskje det ikke var så ille likevel? Vi ble ikke rike, men vi fikk oss et minne for livet.

Tilbakemelding: Veldig fin tekstopppbygning, men jeg klarer ikke å finne noe brudd i kronologien.

Jeg skulle også ønske at du presenterte en tydeligere konflikt i innledningen, slik at du kunne ha denne som en rød tråd gjennom hele fortellingen og avslutte med å «løse opp» i denne.

Språkbruken er veldig levende og skildrende. Mange fine beskrivelser og bra bruk av adjektiv.

BRA ☺

